

[Ministeren for offentlige arbejder]

fremkommeligheden, uanset om det er en person i et køretøj eller det er varer, der skal nå frem: ad en vej, eller det er meddelelser, der skal nå frem ad televejen; det er alt sammen overordentlig vigtigt. Om det ene er lidt mere vigtigt end det andet, skal vi ikke veje og måle, men jeg finder altså sammenhængen relevant.

Jeg må protestere imod, at jeg skulle nedvurdere det private erhvervsliv, som jeg har haft den glæde at tjene, indtil jeg pludselig blev lokket ind i den form for liv, jeg nu er i. Nej, det, hr. Dohrmann gør, er at undervurdere den statslige deltagelse og den statslige mulighed for at participere i den slags ting, og dér nævnte jeg i mit forrige indlæg, at televæsenets høje standard – internationale topstandard – ligesom det gælder mange andre af vore væsener: hospitalsvæsenet, postvæsenet osv., er et bevis for, at det fungerer ganske fremragende dér, hvor staten både har aktiemajoritet og al indflydelse – hel dominans.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at telex er på listen – det er i fortsættelse af det forrige lovforslag – og at der bliver en liberalisering formodentlig imod slutningen af årtiet. Det, der er i vejen med hr. Dohrmann og hans parti – og det er derfor, det er gået dem så ilde, som det er ved de sidste mange valg – er, at de vil det hele på én gang: de vil realisere, de vil frelse det hele på én gang – stop verden, jeg vil af, jeg vil have en ny fra i morgen tidlig! Vi andre, som arbejder modigt, men støt i Herrens vingård, vi når til gengæld resultaterne, og det er også det, der er sket her.

Min allersidste bemærkning skal være, at det er en total misforståelse at tro, at det går bedre med telefonien i lande, hvor staten ikke blander sig. Hr. Dohrmann nævnte USA, og det er vist også det eneste betydende land, han kan nævne, og jeg tror nok, at meget store dele af USA ville ønske sig vor standard på dette område. Men alle de øvrige lande, vi kan sammenligne os med i Norden og på det europæiske fastland, har en organisationsform som den, vi har. Så kom ikke her og sig, at vi skal gøre som alle de andre kloge! Vi gør det faktisk på dette område – som jeg synes denne eftermiddag har bragt mange vidnesbyrd om – ganske acceptabelt og lidt til.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Nej, vi forlanger ikke det hele på én gang. Jeg ville såmænd være tilfreds, hvis ministeren næste år ville sælge 25 pct. af sine aktier. Nu valgte jeg bankvæsenet at sammenligne med, og det var ministeren, der nævnte motorvejene, men jeg kunne også have nævnt sådan noget som elselskaberne. Danmark har i mange år – i hvert fald indtil man begyndte at lægge afgifter på – været et land, der var kendt for at kunne producere billig og stabil strøm – elforsyningen har været 100 pct., og vi har haft nogle glimrende elselskaber – uden at staten på nogen som helst måde har været indblandet. Det eksempel er egentlig langt bedre end det, jeg nævnte, nemlig bankerne, for jeg tror ikke engang, at trafikministeren vil påstå, at vi ikke har haft en god og stabil strømforsyning. Det er blot et eksempel på, at ting kan fungere godt, uden at staten absolut skal have sine lange fingre stukket ned i det. Jeg er udmærket klar over, at ministeren ideologisk har haft sine tilhørsforhold til venstre for CD i dag, hvis jeg må beskrive det sådan. Jeg har altså den opfattelse, at staten skal blande sig i så lidt som overhovedet muligt. Selvfølgelig har staten en opgave, når det gælder hospitalsvæsenet, undervisningen osv., men telefonerne burde staten hurtigst muligt se at rode sig ud af igen.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Hr. Dohrmann tager fejl: jeg har ikke været placeret til venstre for socialdemokratiet. Jeg har været CDer, før dette parti blev oprettet. Dengang var det bare sådan, at CDere havde en naturlig plads i det brede, midtsamlende socialdemokrati. Så bevægede dette sig meget til venstre, og så blev jeg altså om ikke stående, så dog mere trofast mod de gamle ting.

Jeg kan ikke lide den med staten og »den lange finger«. På dansk har »langfinger« en lidt ilde klang. Selvfølgelig kan der være masser af strålende forsyning med rent privat enterprise; det har jeg da aldrig drømt om at nægte, og det er jeg en stor ven og tilhænger af, ligesom jeg er ven og tilhænger af samgang mellem offentlig ekspertise og privat initiativ og dåd. Jeg kunne også nævne giro-